

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 22. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 1 Juni 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

De begge halfhästarne i menageriet
Jardin des Plantes i Paris.

Franska nationalmuséets rika menageri i *Jardin des Plantes* i Paris, som snart skall komma att täfva med *Zoological Garden* i London, har helt nyligen erhållit ett par nya gäster, som kunna berömma sig af att hafva väckt den allmännaste uppmärksamhet i hela pariserverlden.

Dessa nya gäster äro tvenne små djur, som med afseende på sin skapnad intaga sin plats bland däggdjuren likasom zebran, qvaggan och dsiggetajen midt emellan hästen och åsnan. Det större djuret är sju och det mindre fem kvarter högt; begge äro isabellfärgade på halsen, skuldrorna och hof-

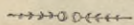
terna. Ryggen är nästan svart, korsraden vid manken saknas helt och hållet, och bringan, buken, insidan af läret, äfvensom länden falla i det gulhvita. Emellertid är man nyfiken att få se, om icke denna schattering vid hårens affallande under sommaren kommer att undergå någon förändring. Hufvudet på dessa täcka djur är i anseende till de breda nedre käkbenen något fyrkantigt; men detta gifver emellertid icke något plampt utseende, emedan mulen småningom afsmalnar. De föröfrigt tenligen stora öronen äro ungefär hälften så långa som hufvudet. Håret är kort, manen raggig och svansen, likasom hos mulåsnan, besatt med styft, glest hår och räcker endast ned på halfva benet. De mycket små, mör-

ka ögonen tyckas vara särdeles lifliga. Höften är icke så fast och senig som hos zebran, karleden mindre pryddig och i stället för mulåsnans höga hof är den hos dessa djur låg och lik ett hästföls. Föröfrigt är hofvens horn mycket hårdt.

Dessa halfhästar bragtes från Orienten till Frankrike af kejsrerlige stallmästaren H. v. Bourgoing. De äro fångade ur en af dessa hjordar, som genomströfva syriska öknen, och skänktes såsom en ovanlig märkvärdighet af seriaskern Izzet Pascha till Syriens ståthållare vice konungen af Egypten, hvilken åter förerade dem till Franska kejsaren. Denne har flera gånger besökt sina små hästar, uti hvilka zoologerna tro sig finna en hittills obekant art af enhofvin-

gar. Man har kallat denna art hemippus.

Med bestämmandet af den art, som dessa djur representera, torde det emellertid hafva sina svårigheter. Central-Asiens hemionus (halfäsna) tyckes ganska litet skilja sig från Syriens hemippus (halfhäst) och Aristoteles' beskrifning öfver Syriens "vilda mulåsnor" kan mycket väl lämpas på hemionus.

Ett besök i Bethlem-hospitalet i London.

(Forts. o. sl. fr. nr. 24.)

Man kan lita på, att till och med underverldens furier äro ett intet i jemförelse med en försmädd och bedragen qvinnas raseri. Men min Emili var ett väsen med mycket solida nerver, undantagandes då det sattes i fråga att komma i någon beroende ställning, då var hon rädd. Jag är nästan öfvertygad, att till och med hennes hjerta var af ben eller sten. Hon visste emellertid så förträffligt beherrska sina känslor, att jag icke hade ringaste aning om den förestående stormen och åskvädret, innan det med ens bröt löst öfver mig och plötsligt helt och hållet krossade mig. Men jag vill icke gå händelserna i förväg.

"Sedan jag tillbörligt förseglat begge brefven, lät jag dem ligga på bordet, för att af min upppassare sedan bringas på posten, och emedan Carl just befann sig på permission, erhöi han sitt först efter flera dagars förlopp, under det att brefvet till min sköna ganska riktigt kommit henne tillhanda, för att förvandla min honing till galla och göra mig förlustig af hennes dyrbara hand. Sedan jag efter vanligheten bortdrömt förmiddagen ända till klockan tre, begaf jag mig å väg, för att besöka min förlofvade i hennes sköna och bekväma hus, och hon mottog mig lika vänligt som vanligt, blott tycktes den gamla Martha — som intog en sällskaps- och hederdames plats hos min hulda — och som vanligen plögade vara ännu mera vresig än ful, — nu vara, emot vanligheten och jag kan gerna säga, onaturligt förekommande; men jag var så helt och hållet utan misstanka, att jag trodde detta ske blott för att ställa sig in hos mig. Efter några minuters förlopp aflägsnade Emili den afskyvärda Martha, och

sedan hon antagit sin aldrasötaste mine, förklarade hon, att hon hade en bön till mig, hvilken för hennes känslor var af aldrahögsta betydelse, så att till och med fullbordandet af vår förening var här af beroende.

"Vid Jupiter Ammon! Jag tror verkligen, att jag heldre skulle hafva beviljat allt, än för en liten nyck låta min brud fara med sin kassa, sina hypothecker och alla hennes andra liggande och personliga rikdomar. Jag förklarade henne därför med den eldigaste passion, att enhvar af hennes ringaste önsknings voro för mig en lag, att jag, om det vore hennes önskan — från detta ögonblick icke blott ville afsäga mig njutningen af whiskey, utan jemväl upphöra att röka cigarr, afskeda mina kamrater, ja till och med ofra mina herrliga mustascher.

"Min Emili" tillkastade mig några tack samma blickar, då jag med största pathos kom till högsta punkten af mina högsinnade uppoffringar och jag måste tillstå, att intet fruntimmer hvarken på eller utom scenen kunde spelat sin röl bättre än hon. Men under det hon öfveröste mig med smicker för — så som hon behagade kalla det — mitt utomordentliga och verkligt stora ädelmod, försäkrade hon, att hennes bön icke fordrade till och med det ringaste af de offer, som jag så frivilligt och höghjertadt erbjudit. Hon önskade nemligen, sade hon, dels för hennes egen blygsamhets skull, men hufvudsakligen af fruktan för hennes broder, som helt och hållet var emot vår förening, att vårt bröllop måste försiggå alldeles tyst och på ett kort afstånd utom staden. — Jag insåg genast, hvar på det syftade: den gamla damen ville att man skulle tala om henne och önskade därför på rent allvar blifva bortförd. Alldenstund det var mig helt och hållet likgiltigt, hvar och huru händelsen passerade, när jag blott ernådade hennes kontanter, blefvo vi snart ense, att jag skulle uttaga tillstånd till vår förening i den lilla fula bondkyrkan i Kingston, och att hon, för att bättre kunna missleda sin broder, skulle inställa alla festliga tillställningar under föregifvande, att hennes beslut hade betydligt uppskrämts af hans föreställningar. Jag förskaffade det erforderliga tillståndsbrefvet, och under en kall och regnig morgons halfmörker infann jag mig, enligt vår öf-

verenskommelse, vid hörnet af Cavendish Square med en chaise och fyra halfblodshästar. Klockan slog sju, åtta, nio och min hulda visade sig ännu alltjemt icke. Nyfikna vagabonder, i bättre och sämre kläder, började redan göra sina anmärkningar; alla träffade presist spiken på hufvudet och några till och med hänade mig — hvilket jag sjelf började frukta — att jag låtit mig draga vid näsan. Men ännu värre än allt detta var, att betjenterna började beklaga, att hästarne skulle få qvarkan, om de ännu längre måste vänta, och jag stod just på punkten att aflägga ett besök i min Emilis hus, för att få veta orsaken till dröjsmålet, då en hyrvagn anlände, och ur denna steg den längtansfullt väntade. Hon var så tätt inhöljd i slöjor, att jag verkligen fruktade hon skulle qväfvas, och jag bad henne därför aflägga dem, emedan vi dock nu voro utom all fara. I stället för att hörsamma min önskan, lade hon sitt hufvud på min axel och hviskade: "Kom i häg!" Det hade nemligen blifvit uppgjort emellan oss båda, att hon ända till ögonblicket för vårt äktenskap skulle förblifva beslöjad och att intet ord skulle vexlas under färden. Då jag mycket väl kände hennes envishet och utomdessa tänkte, att jag tillräckligt efter brölloppet skulle få tillfälle att betrakta hennes isiga, stela ansigtsdrag, så nöjde jag mig med, att stillatigande besvara tryckningen af hennes knotiga hand och att två eller tre gånger kyssa hennes hatt på sidan.

"Vi hade just hunnit södra sidan af Vauxhall Bridge, då jag hörde en vagn i galopp komma efter oss och såg snart, att den började betydligt närma sig oss. Utan tvifvel var detta den fruktade brodern, som förföljde oss. Jag ropade därför till våra kuskar att jaga åstad så fort tyget kunde hålla samt lofvade hvardera två pund sterling, om de körde undan vår förföljare. Min älskade darrade öfver hela kroppen och hennes suckar tycktes så hjertängsliga och så egendomliga, att jag under mindre allvarsamma omständigheter skulle tagit dem för ett hjertligt skratt. Men den gången kunde jag blott taga dem för suckar och jag bemödade mig, på allt möjligt vis lugna henne, i det jag upprepade den glada underrättelsen, att vi bibehöllo ett betydligt

försprång för vår förföljare och att distansen mellan oss och honom med hvarje ögonblick ökades, samt att föröfrigt hennes broder, då hon ju i alla fall icke var minderårig — denna qvinliga Methusalem — minderårig — hvarken egde laglig eller moralisk rätt att förfoga öfver hennes hand. Vi flögo oupphörligt vidare, och änskönt vår förföljare icke kom närmare, så förlorade han oss dock icke ur sigte. Vi hade lemnat Kingston Bottom bakom oss och böjde just af till sjelfva Kingston, då vår förföljare jagade förbi oss och stannade vid kyrkodörren. Man tänke sig min öfverraskning, min fasa och mitt raseri! I samma ögonblick vagnen for oss förbi, stack min Emili, min dyra Emili, sitt gamla ansigte ut genom den förföljande vagnens fenster, grinade på ett förfärligt sätt och skrek af full hals — och hon kunde skrika, det försäkrar jag mina läsare: "Såsom jag ser, äro vi begge på samma väg!"

"Kunde jag tro mina egna sinnen, var det min Emili, som flög förbi mig, öfverlastad af hvitt atlas och fina spetsar, och det vid sidan af en kalkborgerlig civil herre? Om så vore, hvem var då den varelse, som i detta ögonblick befann sig darrande och suckande i mina armar? Tanken är utan tvifvel ofantlig snabb, detoaktadt hade jag knappt tid att tänka, hvad jag just nedskrifvit, innan äfven vår kusk höll vid kyrkdörren och fotsteget nedsläpptes. I samma ögonblick utsträng afven min sköna ledsagerska, kastande af sig sina slöjor och ett halft dussin kappar, och man kan tänka sig mitt raseri och min blygsel, då jag såg framför mig, icke min Emili, utan den gamla mumen Martha, som på det försmädligaste log emot mig och bjöd mig att stiga ut. Vår kappränning hade icke blifvit obemärkt, och således hade inom ett ögonblick flera gatpojkar samlat sig kring min vagn och på det hjertligaste skrattade ut mig, och har det väl knappt sedan jordens skapelse funnits en olyckligare man än jag var denna dag, då jag ensam återvände till staden och min Emili med sina pengar gifte sig med en prosaisk kalkborgare, som till och med icke egde förmåga att göra ett riktigt brak af den ofantliga förmögenheten."

Detta är den stackars kaptensens melankoliska kärleksroman, och den slut-

liga utvecklingen är visserligen så tragisk att den kunnat beröfva honom förståndet.

Engelens blommor.

(Af förf. till Sjöjungfruns Sögor.)

En fattig qvinna blef död. Hon lades afsides på kyrkogården. Inga klockor ringde till begrafningen och ingen drack sig pirum i sorgehuset. Dock, när månen sken öfver de andra grafvarne, lemnade han icke den fattiga qvinnans i mörker, utan lät sina strålar falla äfven deruppå, fastän helt simpelt några grästorfvor tillkännagafvo, att en menniska hade funnit härinunder sin sista hvila.

Nedanförlingmuren slingrade sig en å kring en holme, der en stor bok bredde vidt ut sina grenar, och i toppen af denna bok brukade en näktergal sitta och sjunga om sommarnätterna; derföre kallade man den lilla holmen: Näktergalsön.

Men när midnattstimman slog och näktergalen sjöng, steg en Herrans engel ner på kyrkogården och begynte vandra omkring bland grafkullarne. Han såg på alla rosor, dem man planterat, antingen som en gård åt den hänsöfnes minne, eller derföre att grannarne icke skulle få något att säga, om man vårdslösade en anhörig på hans döda mull.

Och på somliga rosor andades engelen så tungt, att de måste böja sina kronor, huru högt de än buro dem; andra åter, som syntes nedslagna, lyftade han upp och inbläste i dem friskt mod till en ljuflig doft.

Nu kom äfven engelen till den fattiga qvinnans graf. Der växte ingen blomma, endast gräs och ogräs. Och han sänkte sina skinrande vingar och lade örat emot torfven och lyssnade. "Allt är tyst," sade han, "hon har fått ro." — Sedan gjorde han en grop i mullen och satte ner en sköna törneblomma, den han fört med sig ifrån Guds trädgård, ty det var honom en glädje att plantera på de godas grafvar. Och när han väl planterat törneblomman, vattnade han henne ur en silfverskål. Men vattnet var alla de tårar, hvilka qvinnan fordom grätit. Så förvarar en engel hvarje människas tårar, om de haft sin källa i ett rent hjerta.

Och törneblomman fick genast fast rot och vidgade sina mörkröda blad och slog

nya knoppar och en oändlig vällukt spred sig ifrån henne.

Öster om kyrkornen, dit man visste, att solen först skulle komma, stod en slipad marmorvård. Den afidnes namn var ristadt i så djupa och rikt förgyllda bokstäfver, att de syntes på mycket långt håll och innanför jernstängseln prunkade höga tulipaner.

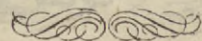
När dödgräfvarens hustru en morgon skulle se efter tulipanerna, ty hon hade bra betaldt härför, fann hon dem alla vissnade. Men icke visste hon, att en engel hade varit och andats på dem. Då fick hon se törneblomman på den fattiga qvinnans graf. "Jo, du pryder just din plats, der du står," sade hon och ryckte upp törneblomman och omplanterade henne till ersättning för tulipanerna. Men törneblomman trufdes icke i sin nya mull; der låg en rik man som hade samman-skrapat sina egodelar genom orätt och sådant guld bränner; fördenskull dog törneblomman ut . . . endast lidandets tårar vattna till lif.

Och engelen satte andra blommor på den fattiga qvinnans graf; men alla de vackraste togos derifrån — likväl kunde dödgräfvarens hustru aldrig begripa, hvarföre de efter omplanteringen icke ville trifvas.

Engelen, som förnam, att rosorna ej fingo stå i fred, der han nedsatt dem, sade: "I Guds trädgård äro alla blommor lika sköna, men på jorden älskas somliga, när andra föraktas. I stället för törneblommor och hyacinther vill jag på den fattiga qvinnans graf plantera nässlor och nyponbuskar; dessa måtte väl ingen bry sig om att taga bort."

Och de vilda vexterna frodades så godt och på nyponbusken syntes mer än väl, att han var beslägtad med en törneblomma. Men nu lät dödgräfvarens hustru den fattiga qvinnans grafblomster dofta i fred.

Om vi minnas denna saga och skulle få se på en kyrkogård en afsides grift, hvaruppå gräset gror och vilda örter frodas, så tänka vi: här måtte en fattig stackare ligga död. Men vi upprycka ingen af de anspråklösa prydnaderna, ty vi veta, att äfven nässlor och nyponbuskar i en ärlig mull, vattnade af lidandets tårar, äro — engelens blommor.

Fransmännens Indisk-Chinesiska expedition.

Den uppmärksamhet, som Chinesiska riket sedan några år åter ådragit sig, samt det hopp, som europeiska och amerikanska handelsverlden hyser att kunna draga fördel af den ännu alltjemt icke slutade revolutionen, så att en större lättnad måtte beredas för in- och utförsel af produkter och fabrikater, gaf anledning till en fransk expedition till det jettestora rikets kuster. Denna expedition står under amiral Guérins befäl och har nyligen aflagt ett besök i Li-keio-rikets hufvudstad (Liou-tchou), hvaröfver en marin-officer gifvit en berättelse, jemte ritningar, daterad från Macao (hamnstaden i södra delen af China, konungariket Tunkin). Vi lemnade Schang-hai, heter det i denna berättelse, för att inskeppa oss till Nafa-Kiang, en af hufvudstaden Chouis (Scheulis) trenne hamnar nti det af 36 små öar bestående konungariket. Då vi här icke funno någon passande landningsplats, vände

Porten till Kongl. palatset i Choui (Scheuli).

sig vår flotilj till hamnen vid Tumai, hvilken ort, som ömsom kallas Nafa-Kiang, Napa eller Kuninda, kan anses som hufvudstadens första. Sedan amiral Guérin hade gjort dem bekant med våra fredliga avsikter, mottogos vi af invånarne och mandarinerne, som stå i spetsen för regeringen,

snarare med stum förvåning än särdeles förkommande välvilja. Våra soldaters militäriska uniformer och aktuingsbjudande hållning var utan tvifvel mera orsak till den underdåniga höflighet, som både regeringens förnämsta embetsmän och folket tycktes visa, än deras medfödda fredliga lynne.

Amiral Guérins inskeppning i Tumai.

Invånare i Likeio.

Hvad Basil-Hall-Beechy och till och med den kloke Dumont d'Urville sagt och skrivit om denna chinesisisk-japanska folkstam, står helt och hållet i motsägelse till mina iakttagelser och har spridit ett alldeles falskt ljus öfver desammas tillstånd. Begge skildra denna nations förstånd såsom stående helt och hållet ensam för sig och i grund och botten olik Chinesernas och Japanernas inbundna och misstroagna väsen. Enligt de-

ras uppfattning voro de gästfria, frikostiga och människovänligt sinnade, ja de egde en betydligt framskriden civilisations alla dygder, utan att vara behäftade med dess brister. Häraf borde jag med skäl vänta att få göra bekantskap med en människorace, som väl kan hafva existerat i filosofernas drömmar under 18:de århundradet, men som i verkligheten är en ren omöjlighet. Öppenhjertiga naturbarn, hvilkas seder kulturen

förfinat, utan att hos dem ingjuta den raffinerade vinningslystnaden och egenlystigt fåfänga, kunna endast tänkas i Utopien, men icke vid de kuster, hvarest människor uppslagit sina bopålar.

Likeios goda invånare äro ty värr sämre än deras rykte. Nu, då vi bättre lärt känna och bedöma dem, ha de förlorat detta sken af paradisisk oskuld, hvarmed ofvannämde berömda resande omgifvit dem.

Om nånsin despotismen utövades med all konsekvens af en stolt och hårdhjärtad aristokrati, om nånsin ett folk var eländigt och olyckligt, så är detta fallet med det i Likeio. Jag har i dag icke tid att häröfver inlåta mig i vid-

lyftiga enskildheter, men ni kan tro mig på mitt ord och skall finna det intygadt af alla dem, hvilka likasom vi haft tillfälle att lyfta på den skenhelighetens slöja, hvarmed herrskarne öfver denna östat omgåfvo sig.

Trots mandarinernas misstrogenhet och falska spel, hvilket de söka dölja underhöflighetens mask, har det lyckats amiral Guérin, efter långa och upprepade underhandlingar att tillvägbringa ett fördrag med

Tumais hamn.

Landningsplats för handelsskepp i Tumai.

konungariket Likeio. Härigenom ha vi kommit ett betydligt steg närmare den tid, som går ut på nedrifvandet af de gamla bålverk, som det yttersta österns nationer upprest mellan sig och Europëerna. Om handelsspekulanter i en framtid icke vilja tänka på att draga nytta af den fördel, som detta fördrag öppnar dem, så skall alltid Frankrikes namn skydda dessa af mod besjälade kristendomens predikanter, som tillika med en renad religiös verldsåskådning bära lifvets civilisation till de fjärmaste himmelsstreck och öppna portarne för vårt fäderneslands fredliga inflytande.

Öfver landets politiska och sociala förhållanden bifogar jag ännu följande notiser:

Konungariket Likeio står i ett beroende förhållande såväl till China som Japan. Såväl från Peking som Yeddo söker man undergräfvat hvarandras sträfvande att göra ögruppen sig underdånig och tributpliktig. I samma förhållande, som Donaufurstendömena, hvilka blott tillfölje af Rysslands och Turkiets rivalitet kunna påstå sig ega ett slags sjelfständighet, står Likeio till China och Japan. Det förra ligger dess vestra, det senare dess norra öar närmare. Sedan chinesiska revolutionens utbrott är emellertid det japanska inflytandet öfvervägande. Detta gifver sig mera hemligt än offentligt tillkänna och tillintetgör alla den, i hufvudstaden Choui residerande chinesiska gesandens försök att vinna gehör för sin politik. Konungen är intet annat än ett fantom, som aristokratien skjuter fram, för att rättfärdiga sitt vilkorliga herravälde och de af dess kapriser och böjelser för sinnliga njutningar dikterade våldsamerheter. Nästan värre instängd än en fånge förer herrskaren ett indraget lif inom fästningen, som dominerar residenset. Aldrig öppna sig för honom de tredubbla portarne, som stänga ingången. Ett statsråd, bildadt af hufvudmännen för de mest framstående adelsfamiljerna, förer regeringen under en japansk prokonsuls presidium, hvars hemlighetsfulla existens vi fingo erfara på ett ovederläggligt sätt.

Hvad det egentligen sämre folket angår, så blifva de individer, som tillhöra detsamma, icke stort högre aktade än de lastdjur, med hvilka de dela sitt arbete, som består i att odla sina adliga herrars gods. Nedtryckte af ångest och fruktan, icke skyddade af någon lag, darra de

redan vid blotta anblicken af en af de lägsta mandarinerna och lemna det mest slående bevis på den grad af förakt, med hvilket den orientaliska despotismen ser ned på folkets lägre kaster.

Hufvudstaden Choui, med sina tre redan förut nämnda förstäder, är den enda folkrika plats på ögruppen, hvilken torde vara omkring 450 qv. m. stor och efter en ungefärlig kalkyl bebodd af en half million menniskor. Invånarne, män och qvinnor, bära en vid rock af bomullstyg, sammanhållen af en gördel. De vuxne karlarne bära sandaler, som de fläta af halm, och föra alltid med sig en solfjäder, för att skydda sig mot solen.

I de vid hafvet belägna förstäderna råder ett jemförelsevis rörligt lif, hvilket förr skall hafva varit ännu lifligare, då trafikon med China och Japan hade en större utsträckning. Underbart kontrasterar med denna lifliga rörelse, den dödsstillhet som utbreder sig öfver det aristokratiska stadsqvarteret. Omgifvet af höga stenmurar, försedda med smaklösa prydnader, liknar det en utdöd eller öfvergifven stad.

Enformigheten af en promenad genom dessa ödsliga gator afbrytes blott genom en af jättelika träd beskuggad plats, genom en pagod med sina bizarra takformer eller genom en Buddhas groteska figur, allt på ett betydligt afstånd ifrån hvarandra.

Lika långt aflägsnad från China som från Japan skulle Likeio kunna blifva en förträfflig stapelplats för europeiska handeln. Napas redd och Hun-tings hamn kunna i en europeisk magts händer blifva stora ankarplatser, ty naturen tyckes redan hafva inrättat dem för detta ändamål.

Men skall icke Japanesernas slughet, trots fördraget med Amerika, redan hafva tagit denna punkt i besittning?

Må det härmed vara huru som heldst, så mycket är afgjort, att, om Frankrike och England nu försumma att göra sitt inflytande gällande i Japan, skall den ihärdighet, hvarmed Ryssland vet att försvara sina besittningar vid Amur (Sachalin) låta befara, att det kunde kasta sina blickar ännu vidare, ända till eröfringen af ett rike, som lät ryska herraväldet få fast fot i det Stilla Havets mildare regioner.

Återblick.

April-fördraget betraktas med de mest misstänksamma ögon af Ryssland, som också uppbjuder hela sin diplomatiska finflighet, att söka utleta, huruvida icke någonting för framtiden fruktansvärdt kan ligga fördoldt i bakgrunden.

Franska styrelsen hänvänder sina odelade omsorger till landets inre vård och näringarnes förkofran. Sålunda är fråga om ett statsanslag af 100 millioner francs till understöd åt åkerdikning, hvarjemte årligen stora kapitaler, under form af lån, skola ställas till jordbrukarnes disposition. Marshalk Pelissier har afrest till Paris, att öfvervara prinsens dop. H. v. Hübner kommer att i egenskap af ambassadör representera sitt hof i den franska kejsarstaden. Ryktet håller sig ännu uppe om ett möte i Berlin eller München emellan Napoleon och Frans Joseph. Man vill äfven veta, att den förre ämnar sig till Algerien, med hvars reorganisation han säges hafva vidsträckt planer. Kardinal Patrici är utsedd, att föreställa den helige fadrens person vid döpelseakten, och prins Napoleon begifver sig ända till Civita Vecchia den utomordentliga gesandten till mötes. Historieskrifvaren Augustin Thierry, som en längre tid varit blind, har aflidit. Missbälligheterna med Belgien i den bekanta tryckfrihetsfrågan fortfara, ehuru i något mildare form. För det löpande finansåret uppgår Frankrikes utgiftsbudget till icke mindre än 1500 millioner francs.

Engelska parlamentet har, efter pingstferierna, åter börjat sina förhandlingar. Militärkommissionen i Chelsea är upplöst. Resultatet af undersökningen känner man väl hittills icke, men sannolikt är det = 0. Som man torde erinra sig, hafva musikunderhållningarne om Söndagarne i Londons parker blifvit inställda, till följe af en öfvermodig läsaresects pockande biggotteri. Häremot har en agitation börjats, som man vill hoppas, till "Sabbatarianernas" qväsende.

Hinkeldeys mördare, den "ädle" junkern v. Rochow-Plessow är dömd till fem års fästning och konungen har stadfästat domen. Sekundanterna frikändes. Insamlingarne till förmån för Hinkeldeys familj uppgå till en slutsumma af några och tjugo tusen thaler. Ryska kejsaren är på väg till Berlin. Preussen lär uppmuntras att biträda den österrikisk-fransk-engelska trippelalliansen.

Bankiren baron v. Sina är nyligen död i Wien och efterlemnar en förmögenhet af 80 millioner floriner, eller ungefär lika många millioner riksdaler svenskt banko. Förvirringen i Italien synes i tilltagande. En våldsamt kris är mest oundviklig.

En telegrafdepesch af den 28 Maj förmler, det nordamerikanska regeringen afböjt att utfärda en allmän instruktion för unionens sjökapteners rörande förhållandet till Sundtullen, utan öfverlåter åt de enskilda befälhafvarnes godtfinnande att erlägga tributen eller icke.

Konstitutionsdagen, den 17:de Maj, har, efter öflig plägsed, högtidligt firats både i Christiania och de flesta andra norska städer. En katholsk nordpolsexpedition, med en af påfven förordnad herre vid namn Djnnskowsky i spetsen, ämnar börja sitt proselytmakeri "till hedningarnes omvändelse" i Finmarken. Ett skandalöst uppträde har egt rum på en af theatrarne i den norska hufvudstaden. Man har nemligen uthvisslat en dansk skådespelare, innan han fick framsäga ett enda ord, af det giltiga skäl, att han icke var — norrman. Man ville derigenom gifva en hyllning åt den *norriska nationaliteten*, naturligtvis endast inom konsten!

Den 16:de dennes hade eld utbrutit i Kongsbergs grufvor och man befarar att fem grufarbetare dervid tillsatt lifvet. Deras öde är dock ännu ovisst. Man får emellertid för de olyckliga hoppas på: "Gottes Hülfe in der Noth," såsom grufvan hette.

Prins Oscar har under sin giljarefärd genom Europa gjort besök vid åtskilliga hof, sednast Frankrikes, samt rönt det vänligaste emottagande. Kronprinsen med sin gemål och dotter befinner sig i högönskelig välmåga i Christiania. Man väntar att ofördröjligen få höra något storverk af hans regeringsvishet. Ändtligen har statsrådet Palmstjerna begärt och erhållit afsked. Gripenstedt efterträder honom i finanserna och häradshöfding Ludvig Almquist har blifvit konsultativt statsråd. Berpsrådet Aschan afled den 20:de å Lessebo bruk i Småland. Han hade förvärfvat mycken rikedom och anses hafva gjort betydliga testamentariska anordningar. En svensk heliofob är funnen i Nora bergslag och heter Israel Daniels-son. Stadsläkaren d:r Fahlman har gjort det märkvärdiga fyndet. Vi tro annars, att man i vårt kära fädernesland icke behöfver gå så djupt ned som i grufvorna, för att finna "ljusskygga" menniskor.

Sedan nu Anderssonska skådespelarsällskapet och pianisten Dreyschock lemnat Göteborg återstår blott affärlifvets prosa. Men man har likväl sin poesi utom staden i de gröna dalgångarne mellan bergen. Ingen förtorrkad blomma, intet enda maskstunget blad stör njutningen af vårens fågling, tack vare kölden i början af Maj! Må vara att regnandet kunnat tyckas något enyist. "Efter regn låter dock vår Herre solen åter skina!" —

B.

Till Fosterjorden.

Min fosterjord, du svenska jord,
Europas krona högt i Nord,
Min fria hyllning tag!
Se sängen an med vänlig blick,
Fast den, uti sitt enkla skick,
Är lika arm som jag!

Så långt jag eger minnet kvar,
För mig det käraste du var,
Och en gång efter mig,
Det skall ej sägas på min mull,
Att för en annan kärleks skull
Jag svek min tro till dig.

Jag älskar dina norrskens ljus.
Och dina klara strömmars brus
Och dina skogars natt.
Jag älskar dina friska berg,
Med snöig topp och jern till mærg —
En idoghetens skatt.

Förskjut mig du! Till dig ändå
Beständigt mina tankar gå.
Ja, om Guds gyllne sol,
Der högt hon strålar, af mig vanns,
Jag längtade ifrån dess glans
Ned till din frusna pol.

Och vore jag försänkt i skuld,
Men man mig bjöd en skeppslast guld,
Då du mig bojer gaf,
Jag trädde straxt i bojan nöjd
Och allt försakade med fröjd,
Blott för att bli din slaf.

Är mig beskärmt att lefva kort,
Likt himlens sky, som blåser bort,
För dig jag gerna dör.
Och blir jag sent till grafven förd,
Min sista suck bär vittnesbörd,
Att dig jag lefvat för.

Så skön jag funnit ingen brud
I vårens drägt, i vinterskrud —
Hvad pris du sätta må
På torfvorna till hvilorum,
När döden gjort mig kall och stum,
Jag köper dem ändå.

Jag köper dem med lustigt mod,
Om än de kosta lif och blod,
Och blir jag salig se'n,
Jag blir dock evigt fosterländsk
Och känner än mig stolt som svensk
I herrlighetens sken.

B.

Anekdot.

"Men hvarför vänder du icke den ludna sidan af din pels inåt," sade en bonddräng till en annan, "pelsen skulle då kännas mycket varmare." — "Ah, prat," svarade den tilltalade, "jag bär min pels med härsidan utåt, alldeles som kreaturen göra, ty du må tro, de veta nog huru de skola bära sina pelsar."

Rekryten i förlägenhet. Enligt reglementen skall soldaten, som på öppen gata möter en förman, på sex stegs afstånd göra front, vända hufvudet åt den sida hvarifrån förmannen kommer, helsa med venstra handen på tre stegs distans, ser honom i ansigtet tills han åter aflägsnat sig tre steg och fortsätter derefter sin väg.

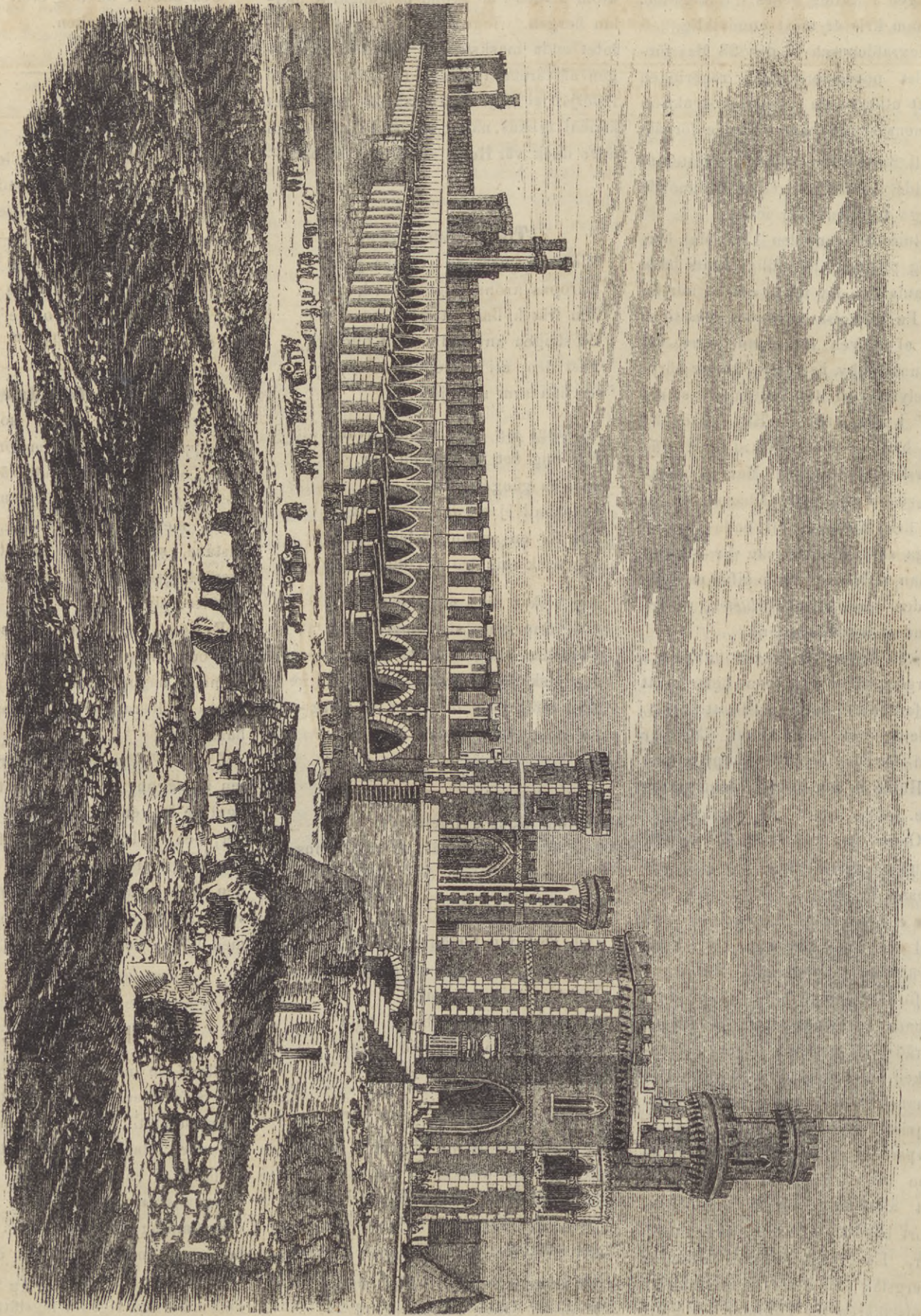
Fråga: "Men hvad skall soldaten göra, om både från högra och venstra sidan kommer någon högre förman, så att tvenne högre officerare visa sig på en gång i hans väg?"

Svar. "För att icke uraktlåta saluten åt någon, så har han att med venstra ögat se åt venster och med högra åt höger, och, vid desse högre förmäns närmande, på tre stegs distans att saluera den från venstra sidan kommande med venstra handen och den från högra sidan med högra handen."

Nil-barriären.

Bland de många förbättringar, som under Said Paschas regering blifvit införda i Egypten till handelns och jordbrukets höjande, intager det på sextio spetsbågar hvilande, i engelsk-göthisk stil uppförda byggnadsverk till reglering af Nilens öfversvämning, första rummet. Detta företag, som ungefär för tre år sedan påbörjades, är nu fullbordadt, och är, jemte dess omätliga vigt för lågslättens invånare, en af Egyptiska rikets förnämsta prydnader.

Nih-barrören.

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 169—176,
samt Musikbihanget: pag. 17—20.

Nästa No utgifves Söndagen d. 8 Juni.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.